

Isten rejtve maradó arca az üdvösségünket munkáló megemlékezés

Énekek a református énekeskönyvből: 25: 1; 65: 1;3 és 5, 25: 2-4 és 25: 5-8!

Ige: „Isten pedig megemlékezett Nóéről és minden vadról és állatról, amely vele volt a bárkában. (...) Szelet bocsátott a földre, és a víz megapadt. A hatszázegyedik esztendőben, az első hónap első napján felszáradt a víz a földről. Ekkor Nóé felnyitotta a bárka fedelét, és látta, hogy íme, megszikkadt a föld színe. A második hónapban pedig, a hónap huszonhetedik napjára megszáradt a föld. Ekkor így szólt Isten Nóéhoz:

- Menj ki a bárkából a feleségeddel, fiaiddal, és fiaid feleségeivel együtt, és minden élőlényt, amely veled van, minden madarat és állatot meg minden földön csúszó-mászó állatot vigyél ki magaddal, hogy nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak.

Kiment azért Nóé a fiaival, a feleségével és fiainak feleségeivel együtt.” 1Mózes 8: 1 és 13-18.

Szeretett testvéreim! Két arcát látjuk Istennek ebben a történetben. Nyilvánvaló az Ő féltékenyen szerető, bosszúálló és nagy haragú ábrázata, melynek tetteihez a vízözön, a lélegzés által élő világ teljes elpusztítása kapcsolódik. Isten másik arca viszont rejtett, nem nyilvánvaló, hanem csakis Szentlélek által hallhatjuk, itt és most pedig azt halljuk, hogy a mi Istenünk, ha végtelen haraggal bánkódik is a tetteink miatt, megemlékezik az Ő általa bárkába zárt emberről. Nóé [נֹחַ] (nóah) neve azt jelenti, hogy nyugalom, vigasztalás). Mikor tehát Isten Nóéről emlékezik meg, akkor lényegében az Ő Nyugalmáról és Vigasztalásáról emlékezik meg, mi pedig tudjuk, hogy Isten nyugodalma és vigasztalása az egyszülött Fiú, a mi Urunk Jézus Krisztus. Isten tehát rátekintett a bárkába zárt Nóéra és az Ő egyetlenegy gyönyörűségét látta, akiről mennyei és égi hangon ezt kiáltja:

- „Íme, Ő amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm!” Máté 3:17; Máté 17:5; Márk 1:11; Luk 3:22; 2Pét 1:17.

A bárka egyetlen ajtaját maga az Úr zárta be Nóé mögött (1Mózes 7: 16). Az újesztendő első istentiszteletén már hallottunk erről az ajtóról! Ez ugyanaz az ajtó, amivel Krisztus Urunk magára mutatott és ezt mondta:

- „Bizony, bizony mondom nektek: Aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem másunnan hág be, tolvaj az és rabló. Aki pedig az ajtón megy be, a juhok pásztora az. Ennek az ajtónálló [ajtót] nyit; és a juhok hallgatnak annak szavára; és a maga juhait nevükön szólítja, és kivezeti őket. És mikor kiereszti az ő juhait, előttük megy; és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját. Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól: mert nem ismerik az idegenek hangját.” Ján 10:1-5. Amikor pedig a tanítványai nem értették a Jézus példázatát így folytatta:
- Bizony, bizony mondom nektek, hogy én vagyok a juhoknak ajtaja. Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók: de nem hallgattak rájuk a juhok. **Én vagyok az ajtó:** ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál. A tolvaj nem egyébért jó, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek. Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért. Ján 10:7-10.

Pénteken azt hallottuk, hogy „oly közel jött (...) az (Isten) örök elmúlhatatlan királyság(a), hogy közelebb van mindennél, önmagadnál is közelebb van hozzád, sőt a halálnál is közelebb van hozzád!” Tehát az Ige hallatán benned felgerjesztett hittel belépsz az Ő szent akarátába, jókedvébe és tetszésébe, ott pedig hagyod bezárulni az ajtót magad mögött, mert annak be kell

zárulnia mögötted! „Véglegessé kell válnia a te Krisztusban elrejtett állapotodnak, le kell zárulnia! Abban a pillanatban, hogy bázáru mögötted az ajtó, védve vagy! Onnantól kezdve nem érhet már utol az ellenség, amelyik a sarkodat mardossa és a nyakadba liheg, hogy téged a kárhozatba ragadjon magával.”

Meg van írva, hogy amit az Úr bezár senki nem nyithatja ki, amit pedig Ő nyit ki, azt senki be nem zárhatja.¹ Így van ez a Nőé mögött, vagy éppenséggel a mögöttünk bezárt ajtóval is. Az Isten Igéjében az áll, hogy Nőé csak akkor férhetett hozzá az őt bárkába bezáró egyetlen ajtóhoz, amikor az Úr megemlékezett róla és a bárkában lévőkről!

Tekintsünk most Nőével együtt és az Úr hozzánk szóló Igéje meghallásával a mi Istenünk rejtve maradó, de Krisztusért rólunk megemlékező arcára! Akkor és ott a kegyelemnek és irgalomnak ez a megemlékező arca apasztotta el a vizeket, szárított ismét életet adó földet az embernek. Mindebből Nőé semmit nem láthatott, ő csakis a bárka tetején lévő égre nyíló kis ablakon tekinthetett fel az égre, és csakis az égre! Ő ott fürkészte az Úr irgalmasságát! Nőé ott olvasta le az Istennel való együttcselekvés idejét az Isten láthatatlan órájáról és arcáról. Isten óráján az idő mutatók az örökkévaló Krisztus körül forognak és nem számok jeleire mutatnak, hanem a vajúdtatás reánk jövő, vagy bennünk felcsapó egyre nagyobbá és egyre sűrűbbé váló szülési fájdalmainak arra az *alkalmas külső és belső „má”*²-jáára, vagy „most”-jára, melyben Istennek és embernek szükségszerűen az Isten Igéjével kell együtt cselekednie!³ Isten megemlékező cselekvéseinek időmutatói mindig Krisztus Urunk körül forognak. A háziasszony, amikor megemlékezik, hogy már forrhat a víz a fazékban, akkor már cselekszik is, beledobja a teát, beleteszi a tojást, vagy bármit, amit éppen készít. Hasonlóképpen Isten is, nemcsak emlékezik, hanem folyamatosan cselekszik is, bennünket készít az örök üdvösségre!

A történet szerint a több mint egy évig tartó bárka-állapotban a víz által megítélt Földet, a földkerekségén pusztító káoszt és borzalmat Nőé nem láthatta, csak a holló (Illést a gondviselés hollói etették) és a galamb (Szentlélek jelenlétének a jele) szemével tekinthette meg.

Nekünk sem adatott több, vagy más, csak ez az egészen kicsiny kis égre nyíló ablak, a szent Ige, a sákramentumok és a Szentlélek tolmácsolta prédikáció, az együgyű galamb (=Szentlélek jelképe) látása szerinti evangélium, hogy kívül a Coviddal és ezer más halállal, belül pedig a megfeszített Krisztussal egybezárt⁴ állapotunkban a mi Istenünk és Atyánk nem feledkezett meg rólunk. Jól tudja, hogy új életre ajtót nyitó megemlékező kegyelme nélkül menthetetlenül veszünk el.

¹ A Filadelfiabeli gyülekezet angyalának is írta meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja. Jel 3:7.

² „Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket, mint az elkeseredéskor.” Zsid 3:15; Ismét határoz egy napot: Ma, szólván Dávid által annyi idő múltán, amint előbb mondva volt. Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket. Zsid 4:7.

³ „Mi az igaz hit? *Az igaz hit nemcsak oly biztos ismeret, amelynél fogva igaznak tartom mindazt, amit Isten az ő Igéjében nekünk kijelentett, hanem azon felül még az a szívbeli bizodalom is, melyet Szentlélek az evangélium (Isten Igéje) által gerjeszt bennem, hogy Isten nemcsak másoknak, hanem nekem is bűnbocsánatot, örök igazságot és üdvösséget ajándékoz az ő ingyen kegyelméből, egyedül a Krisztus érdeméért.* Heidelbergi Káté 21 kérdés-felelete. Az Istennel való együttcselekvés ideje tehát akkor van, amikor a meghallott Ige hitet gerjesztett a szívedben és erőt adott a boldog AMEN hangos kimondására és megcselekvésére!

⁴ Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Róm 6:3; Tudván azt, hogy a mi ő emberünk ő vele megfeszítettet, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek: Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól. Róm 6:6 -7; Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. Gal 5:24; Nekem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nekem megfeszítettet a világ, és én is a világnak. Gal 6:14.

Nóénak a bárka volt az Isten megemlékező kegyelme, vagyis Nóét nem az emberi találékonyság briliánsan ácsolt bárkája tartotta meg, hanem az öröktől fogva való kegyelmi szövetségét feledni nem tudó, és szüntelen emlékezésében cselekvő Isten.

Aki eddig úgy gondolta, hogy a bárkán kívül az özönvíz által pusztító halál volt, de a bárkán belül az élet volt, igen nagyot téved! Nem, határozottan nem, mert a bárkán belül is halál volt, és hadd ne részletezzem, hogy miért! De míg a bárkán kívül a kegyelem emlékezete nélküli halál nyelte magába az emberek világát, addig a bárkán belül a kegyelem szövetségére emlékeztető halál oltalma fogta körül Nóét és családját egy év, egy hónap és 27 nap minden egyes órájában és percében! (1Móze 8: 14) Bizony, a halálnak eme oltalmában Nóénak mindössze egy kis égre nyíló ablak adatott!

Testvéreim! Ne utáljuk, ne gyűlöljük és ne vessük meg ezt az ablakot! Mert, ahogy Nóét nem az emberi találékonyság briliánsan ácsolt bárkája tartotta meg, úgy bennünket sem az Isten trónjáiig nyújtózkodó tudásunkkal kotyvasztott oltások és gyógyszerek fognak üdvözíteni! Az a halál, amellyel a megfeszített Krisztusban egybezárattunk, csakis a felemelt Krisztusban vetett bizalom által nyílik meg és lesz üdvösségünk útjává, miképpen egykor a Vörös tenger nyílt meg, hogy a nép száraz lábbal kelhessen át rajta Egyiptom halálból az Ígéret földjének életbe. Igen a tenger, az bizony nem az ember élőhelye, hanem az ember számára a tenger a maghalás helye, és a halál maga, de Isten hatalma Szavával éppen ezt a halált választotta kétfelé, hogy benne készítse el népének az üdvösség útját! A mi meghasadt tengerünk, a mi Urunk Jézus Krisztus. Isten bennünket a megfeszített Krisztusban rejtett el, ahogy énekeljük is a 458 dicséretünkben:

„Aki értem megnyíltál, rejts el ó örök Kőszál!”⁵

Az a víz s a drága vér⁶, melyet ontál a bűnér’

Gyógyír legyen lelkemnek, büntől s vádtól mentsen meg!”

Mire emlékezik tehát Isten, akár Nóéről, akár Izraelről, akár rólunk legyen is szó? Az Egyszülött Fiában nekünk tett ígéreteire, melyeket maradéktalanul és sietve vált számunkra örök és elmúlhatatlan valósággá, de mindezt mi éppen úgy nem láthatjuk, ahogy Nóé sem láthatta az özönvíz által újra-rendeződő világot, viszont tudnunk kell, hogy Ő az ígérete szerint minden nap velünk van, ahogyan Nóéval is vele volt!

Ne csaljuk meg hát magunkat, mert az ember nem képes arra, hogy újat kezdjen, sem Istennel, még kevésbé nélküle. Egyedül Isten kezdhet újat az emberrel, úgy ahogyan Ő akarja, és akkor, amikor Ő akarja, nekünk pedig mindkettőhöz, a hogyan *akarja*-hoz és a *mikor akarja*-hoz az Istentől kapott erőre van szükségünk! A legtöbb, amit tehetünk az, hogy feltekintünk és megemlékezünk a bennünket el nem felejtő Istenről és könyörgünk, sőt kiáltunk, hogy kegyelmével Ő nyissa ki nekünk az új kezdet és új élet ajtaját, hogy általa önmagához vegyen bennünket is, nekünk pedig legyen erőnk az Ő akaratába belesimulni!

Akinek van füle hallja, hogy most a rólunk meg nem feledkező Isten arca beszél hozzánk, így számunkra most a legfontosabb, hogy reánk gondoló jósága magával ragadjon mi pedig lépést tartunk Ő vele. Járjunk együtt az Úrral! Ne akarjunk se elébe szaladni, sem pedig mögötte lemaradni, hanem legyünk vele kéz a kézben, és váll vállvetve! Egyedül, ahol Isten van, ott van

⁵ És monda az Úr: Íme van hely én nálam; állj a kösziklára. És mikor átmegy előtted az én dicsőségem, a köszikla hasadékába álltalak téged, és kezemmel betakarlak téged, míg átvonulok. Azután kezemet elveszem rólad, és hátulról meglátsz engemet, de orcámat nem láthatod. 2Móz 33:21-23.

⁶ De amikor Jézushoz értek, és látták, hogy ő már halott, nem törték meg a lábszárcsontját, hanem az egyik katona dárdával átszúrta az oldalát, és azonnal vér és víz jött ki abból. Aki látta ezt, az tanúskodott erről, és igaz az ő tanúságtétele, és ő tudja, hogy a való igazat mondja, hogy ti is higgyetek. János 19: 33-35.

az éppen kibontakozó új, ott van a nekünk személyre szabottan elkészített új kezdet és élet.
Ámen.